

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Henrici Valesii Annotationes In Librum Duodecimum Historiae
Ecclesiasticae Philostorgii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

HENRICI VALESII
ANNOTATIONES
IN LIBRUM DUODECIMUM
HISTORIÆ ECCLESIASTICÆ
PHILOSTORGII.

In Caput II.

Zῶντι μετάπεμπῆ. In MS. codice Samuelis Bocharti verbum additur hoc modo, *μετάπεμπῆ*. Quod idcirco monui, ne quis fortè existimaret, nos ex conjectura quiddam supplevisse.

Φαρμακον ἀπὸ ἀγωνίας ἐγκριθεῖται. Hunc locum correxi ex manuscriptis codicibus Scoriacensi & Bochartiano, in quibus *ἀγωνίας* disertè scriptum habetur. Quare Holstenius interpretationem Gothofredi correxit hoc modo: *Sed & venenum, quod prolis procreande facultatem extingueret, potandum exhibuisse.* Melius medicamentum vertisset.

Pag. 533. *πυρανῖδα προσενεχθεῖν.* In codice Bocharti ad marginem adscriptum inveni, *ἰσως προσενεχθεῖν*. Quæ conjectura certè non displicet. In textu autem scriptum erat *προσέχων*.

In Caput III.

τὸν μὲν τῷ Στελίχωνι τιμωρόντων. In manuscriptis codicibus legitur *τιμωρόντων*. Quare non dubito, quin totus locus ita restituendus sit, *τὸ μὲν τῷ Στελίχωνι τιμωρόντων, τὸ δὲ, &c.* Id est: *Tempus ut Sisithonem ulciscerentur, tum quod fame oppressi erant.* Potest etiam scribi, *τὸ μὲν, &c. τὰτο δὲ, &c.*

στοδῆα ἢ ταῖς ἀθαις μηχαναῖς. In MS. codice Samuelis Bocharti, ad vocem ἢ tria puncta notata sunt; & in margine leguntur hæc verba, *ἰσως ἕξ* quæ corruptio τὸ ἕξ, in ἢ occurrit. In *M. Aurel. Anto. libris*, id est, in *Marci Aurelii Antonii libris de vita sua.*

πλὴν στρατιωτικῶν ἀρχῶν. Longè rectius in manuscripto Samuelis Bocharti legitur *πλὴν στρατιωτικῶν ἀρχῶν*, id est, *Magistri militum dignitatem.* Atque ita legit Nicephorus in capite 35. libri decimi tertii.

ὁ δὲ τὸν πόρτον καταλαβόν. Non possum assentiri Jacobo Gothofredo, qui portum hic intelligi censet, non urbis Romæ, sed Ravennæ, qui

A classis vocabatur. Nam cum Philostorgius portum simpliciter dixerit, portum urbis Romæ intelligamus necesse est; sic enim paulò ante portum urbis Romæ absolutè vocavit. Quod si portum urbis Ravennæ nunc intelligeret, procul dubio nomen urbis Ravennæ adiecisset. Sed & ipsa rerum gestarum series quæ hic à Philostorgio narrantur, satis ostendit portum urbis Romæ hic intelligi, non autem portum Ravennæ. Alarichus enim post Attalum Imperio exutum, Ravennam venisse dicitur; quod quidem confirmat etiam Sozomenus ac Zosimus. Certè Sozomenus disertè scribit, Alarichum portum Ravennæ qui Classis dicitur, occupasse post exauctorationem Attali.

σπονδὰς διενεῖτο. Fallitur hic Gothofredus, qui hæc Philostorgii verba de Attalo accepit, cum de Alaricho intelligenda sint. Alarichus enim cum in animo haberet pacem inire cum Honorio Imperatore, Attalum qui huic consilio impedimentum allaturus videbatur, è medio tollendum esse statuit. Neque enim pacem unquam initurus erat cum Alaricho, Honorius nisi Attalo prius exaucturato.

μὴ ἀνάξιον. In manuscripto codice Samuelis Bocharti, ad marginem adscriptum est eadem manu; lego *μὴ ἀνάξιον*, vel *μὴ ἀξιον*. Prior quidem emendatio placuit Luca Holstenio. Eam enim ad latus sui codicis apposuit. Posteriorem tamen magis probo.

ὡς πολέμιον ἐπιλαύειν. In MS. codice Bocharti scribitur *ὡς πολέμιον ἐπιλαύειν τῷ πόρτῳ*. Fortè scribendum est *ὡς πολέμιον*. Nec dubito quin Philostorgius ita scriptum reliquerit.

In Caput IV.

ὁ δὲ τῆς αὐτῆς γυναικὸς ἀδελφός. Post hæc verba in MS. quidem codice Jacobi Gothofredi deerrat novem lineæ, ut ipse Gothofredus testatur. Lucas tamen Holstenius in margine sui codicis notavit, in manuscripto codice Scoriacensi nullam hic Lacunam esse. Verum ex verbis, quæ proximè sequuntur, satis apparet, mul-

multa hic desiderari. Certè in manuscripto codice Samuelis Bocharti vacuum spatium hic relictum est novem linearum, perinde atque in codice Gothofredi. Eam Lacunam supplere conati sumus ex conjectura; de qua velim judicent eruditi.

βαρβαρικῶ γδ γίνεται τῶ σαυροματιῶν. Hæc de priore Ataulfi uxore intelligenda esse arbitror, quam Ataulfus repudiavit, ut Placidiam uxorem duceret. Causa autem repudii hic affertur à Philostorgio, quòd ex barbara gente Sarmatarum oriunda esset. Porro ex hac priore conjugè Ataulfus liberos susceperat, quos Sigerichus postea ad regnum Gothorum evectus crudeliter interfecit, ut narrat Olympiodorus. Non dissimulabo tamen in manuscripto exemplari Bocharti scriptum esse γεματίζειν ἀντὶς. Quam lectionem si sequamur, non de uxore Ataulfi hæc erunt intelligenda, sed de ipso Ataulfo & de Gothis, quos origine Sarmatas fuisse scribit Philostorgius.

ἡ συναφθῆναι τότε πρὸ ἑσρακίω γίνεται. Alludit Philostorgius ad somnium illud Regis Nabuchodonosor, quod refertur in capite secundo Danielis, ubi pedes statuae illius quam in somnis viderat Nabuchodonosor, partim ex testa, partim ex ferro constati fuisse dicuntur. Hanc igitur prophetiam Philostorgius Honorii temporibus bis completam esse dicit. Et primò quidem quando completa fuerat, relatum erat in superiore Lacuna. Iterum verò adimpletam esse subdit, tunc cum Ataulfus Gothorum Rex Placidiam Honorii sororem matrimonio sibi sociavit. Jam igitur divinandum nobis est, quando primum completam esse hanc Danielis prophetiam scripserit Philostorgius. Olim quidem conjecteram, Philostorgium censuisse hanc prophetiam primum impletam esse, tunc cum Ataulfus Placidiam sibi despondit uxorem. Sed nunc, re attentius examinata, hæc conjectura non placet; nam sponsalia & nuptiæ cum ad unam eandemque rem spectent, pro duobus diversis unius prophetiæ complementis accipi non possunt. Aliud igitur inquiramus necesse est. Proinde existimo Philostorgium in priore illa Lacuna scripsisse, prophetiam Danielis primum adimpletam esse, tunc cum Ataulfus Gothorum Rex pacem fecit cum Honorio, & relicta Italia in Gallias se recepit. Quod quidem anno Christi 412. factum esse censet Sigonius in lib. II. de Imperio Occidentali.

τῆ πλαισιῶ σωσπτερο. Scribendum videtur σωσπτερο. In manuscripto codice Samuelis Bocharti ad marginem adscriptum est, ἵτοι σωσπτερο. In textu autem scriptum est σωσπτερο. Porro de nuptiis Placidiae & Ataulfi dissentiunt Scriptores. Sigonius quidem scribit Ataulfum, cum in locum Alarici, Rex Gothorum creatus esset, ante omnia Placidiam sibi despondisse anno Christi 411. Deinde sub exitum ejusdem anni, apud forum Cornelliæ Emilii civitatem nuptias cum Placidia celebrasse. In quo Jordanis sententiam sequitur, qui in rebus Geticis idem scribit. Sed Olympiodorus in libro undecimo Historiæ, & Idatius in Chronico, eas nuptias Narbone in Gallia celebratas

A esse tradunt, anno Christi quadringentesimo duodecimo. Quo quidem tempore alteram Danielis prophetiam impletam esse ait Idatius, qua prædictum erat, filiam Regis Austri sociandam esse Regi Aquilonis.

πλὴ γδ ἑσρακίω θύσειν. Post hæc verba duas lineas desiderari in suo codice monuit Gothofredus. Verum in nostris exemplaribus, Scoriacensi videlicet & Bochartiano desunt octo circiter vel novem lineæ; quas quidem ita commodè suppleri posse existimo, πλὴ γδ ἑσρακίω θύσειν εἶναι πλὴ ῥωμαίων ἀρχῶν. πλὴ ἢ ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ γότθων γίνεται. μὲν τὰ ἢ τὰ αὐτὰ ἀδακλῶν τὰς ἐπὶ ῥωμαίους ἀσπίδας διαλύειν, καὶ ἐάντις ἐρατηγὸς ἐπιπέσει κατ' ἀπὸ ἰλιπίδας πείθων, &c. Si non eadem verba, hic saltem sensus fuit Philostorgii; quæ Latine reddita ita sonant: Testam enim Philostorgius ait esse Imperium Romanum. Ferrum autem esse Gothorum nationem. Post hæc cum Ataulfus pacem quam cum Romanis pepigerat, violasset, Constantius Magister militum adversus eum missus est cum exercitu; hanc spem tacite animosovens, &c. Ex his patet quantopere fallus fuerit Gothofredus, qui paulò ante pro ἑσρακίω γίνεαι emendavit ἐσρακίω θύσειν. Qua emendatione nihil fingi potest ineptius, cum testa illa, ut supra vidimus, non Gothos designet, sed potius Romanos, eò quòd imbelles tunc essent atque infirmi. Adde quòd Græcè dici non potest ἐσρακίω θύσειν; dicendum enim erat, ἐσρακίω θύσειν.

ἡ πολίμιον ἀδακλῶν. Hunc locum emendavi ex manuscripto codice Scoriacensi, qui disertè scriptum habet καταπολιμίω. In Manuscripto codice Samuelis Bocharti legitur κατὰ πολίμιω; & in margine adscriptum est eadem manu; lego καταπολιμίω.

In Caput V.

χειρὶ δὲ γλώτῃ. Quæri meritò potest, quid significet, quod ait Philostorgius, Honorium Imperatorem Romam ingressum, manu & lingua instaurationem urbis comprobasse; an per manum intelligit signum ab Honorio datum pro tentata manu; an potius constitutionem Honorii intelligit, ejus manu subscriptam, qua cives Romanos ad instaurationem urbis incitabat.

ὁ πλὴ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ βασιλείας. Holstenius in suo codice notavit, pro ὁ forte scribendum esse ὁ. Et corruptissimam Gothofredi interpretationem restituit hoc modo: Tribunal verò conscensurus, primi gradus loco Atalum conscendendum supposuit. Ego verò articulum ὁ expungendum censeo, utpote superfluum. Illud quoque in Holstenii versione reprehendi potest, quòd verbum ἀναβάς interpretatus est: Tribunal conscensurus, cum tamen Græca vox non futurum tempus designet, sed præteritum. Denique verbum διαβαθῶν simpliciter positum, significare non potest: Ad transfundendum.

dum, nisi addideris *ἄρα τὸ*. Porro ingressus Honorii in urbem Romam, & triumphus iste de Attalo contigit Honorio undecimum, & Theodosio iterum Const. anno Christi quadringentesimo decimo septimo, ut scribit Prosper in Chronico.

διὰ βαίαν ἐπιτίθει. Holstenius in margine sui codicis annotavit, fortè scribendum esse *ἐπιτίθει*. Quam Holstenii emendationem laudo equidem ac probo; sed totum hunc locum longè aliter interpretor quàm ille; sic enim verto: *Cumque Tribunal conscendisset, ad primum ejus gradum transire Attalum jussit*. Honorius enim cum Romam ingressus esset, præeunte curram ipsius Attalo, rectà in forum contendit; ubi cum tribunal purpureis gradibus structum conscendisset, Attalum ad primum Tribunalis gradum adduci jussit. Illic duos dextræ manus digitos ei jussit abscindi. Lego igitur: *εἰς ἀριστερὸν ἀπὸ βαίαν τὸν ἄταλον διαβαίαν ἐπιτίθει*. Nicephorus in capite tricesimo quinto libri decimi tertii, hunc Philostorgii locum ita expressit: *ἄταλον δὲ ἐπὶ πόδας βήματ' ἑποτίθει τὸ χειρὸν ὀνομαί τὰς δύο τ' ἀριστερὰς μόνες ἀριστερῶν*. Quæ Nicephori verba malè Langus interpretatus est hoc modo: *Attalus ad infima Tribunalis subsellia positus, ubi se Honorii potestati permisit; postea duobus tantum digitis ei amputatis &c.* Ego verò ita interpretor: *Exstructo Tribunali, Attalus pedibus Honorii advolutus, duobus duntaxat digitis amputatis, &c.* *βαίαν* sunt subsellia, ut docet Simeon Thessalonicensis. Primum igitur subsellium Honorius Attalo posuerat juxta Tribunal suum.

ἂν ἰ μὲν. Post hæc verba lineam hic deesse monet Gothofredus. Sed Lucas Holstenius in suo codice hæc ad marginem adscripsit. In manuscripto Scoriaceasi unum tantum vel alterum verbum deesse puto, *ἀριστερῶν*. Ita quoque in manuscripto exemplari Samuelis Bocharti.

Pag. 535. *τῆς φουδαίου*. Holstenius in suo codice ad marginem hæc notavit, *τὸν ex Nicephoro legendum apparet. De solo enim Attalo hic loquitur.*

In Caput VI.

ἐπιτίθει εἰς φθορὰν ἀπίσθη. In manuscripto codice Samuelis Bocharti, hic locus ad marginem suppletur hoc modo: *ἐπιτίθει τῶ βασιλεῖ, ἢ τὰρ εἰς φθορὰν ἀπίσθη*.

ἰδανὶ δὲ κεν. Post hæc verba duæ circiter voces deerant in manuscriptis codicibus Scoriaceasi & Bochartiano. Et in codice quidem Bocharti hic locus ad marginem ita suppletur: *ἰ δὲ..... μίμησά μιν τόνος, &c.* Holstenius verò ita supplet hunc locum: *ἰ δὲ ἡρακλειανὸς μίμησά μιν, &c.* Quæ fuit etiam conjectura Gothofredi, cui nos libenter accedimus. Hi enim tres Tyranni uno eodemque anno aboliti sunt, Lucio solo Consule, qui fuit annus Christi 413. ut scribunt Idatius in Fastis, & Prosper in Chronico. Heraclianus quidem initio ejus anni, Consul processerat, sed postea hostis publicus declaratus; ejusque nomen è Fastis expunctum est, ut testatur Prosper. De Hera-

cliani tyrannide loquitur Hieronymus in libro tertio adversus Pelagianos: *Scripti dudum in sanctu & eloquens Episcopus Augustinus ad Marcellinum, qui postea sub invidia tyrannidis Heracliani, ab Hæreticis innocens casus est, &c.* De eodem Heracliano intelligenda sunt ejusdem Hieronymi verba in epistola ad Demetriadem de servanda virginitate, ubi de Juliana Demetriadis matre loquitur: *Qua de medio mari fumantem viderat patriam, & fragili Cymba salutem suam suorumque commiserat, crudeliora invenit Africa littora. Excipitur enim ab eo quem nescias utrum avarior, an crudelior fuerit; cui nihil dulcius præter vinum & pretium; & qui sub occasione partium clementissimi Principis, servissimus omnium exitii Tyrannorum, &c.* Et paulò post: *Emergantur emulsi; virtus enim semper invidiæ patet, cur tantarum scelerum pudicitiam tacitâ proscriptioe mercata sit, cum & ille partem dignatus sit accipere, qui totum potuit auferre, & hac quasi Comiti negare non ausa sit, quæ se intelligebat sub nomine privata dignitatis Tyranno servientem.* Heraclianum intelligit comitem rei militaris per Africam, qui sub nomine Comitis diu tyrannidem in Africa exercuit.

ἢ ἄλλῃ τὸ τῆς τύχης γίλα. Non placet hæc scriptura. Mallem omninò scribere, *ἢ ἄλλῃ*, id est: *Longius quam illi, Jovinianus scilicet ac Sebastianus, progressus.* Vel si mavis, *altius sublevis.*

τῆς θείας ἐμφανὸς ἐπισημασίως. Non assentior Jacobo Gothofredo, qui Philostorgium hic loqui censet de divina Scriptura. Atqui fateatur ipsemet Gothofredus, nusquam legi in sacris libris id quod hic dicitur à Philostorgio. Ego verò de divina justitia ac providentiâ hunc locum intelligendum esse affirmo, ut ex sequentibus manifestè colligitur. Itaque post vocem *ἐπισημασίως*, addendum est omninò *προνοίας*, vel potius *δίκης*.

ἢ δὲ ἀκόσμητον ἴσθ. In manuscripto codice Samuelis Bocharti, ad marginem adscriptum est eadem manu. Deest *ὅτι πᾶν ἔνομον βασιλεῖαν ἴσθ, &c.* Id est: *Divinâ providentiâ clarè pronuntiante, se legitimum imperium, ne quidem malè ordinatum deserere.* Quæ conjectura sive Bocharti sive alterius cujuspiam, profectò non displicet. Posset etiam emendari ac suppleri locus hoc modo, *ὅτι ἴσθ ἀκόσμητον ἴσθ.*

τὸν ἢ εὐτὴ συμπατάτῃδς. Scribendum est *τῆτοις*, ut patet ex præcedentibus. Atque ita in margine codicis Bochartiani ex conjectura emendatum inveni.

In Caput VII.

τὰς βασιλικὰς σημειώσεις. Jacobus Gothofredus *Imperiales dispositiones* interpretatur. Ego verò *annotationes* malim vertere. Nam *σημειώσεις* propriè annotationem significat; ut jam pridem monui in Annotationibus Eusebianis. Porro Annotationes dicebantur olim rescripta Principum, & jussiones. Interdum etiam à sacris Pragmaticis & edictis distinguuntur, ut docet Briffonius in Lexi-

Lexico. Sicin Notitia Imperii Romani, ubi officium Confularis Palestinae describitur: Exceptores, inquit, habet & ceteros cohortalinos, quibus non licet ad altam transire militiam, sine annotatione clementiae principalis. Ita quoque in officio Praefidis Thebaidos. In actione prima Chalcedonenſis Concilii pag. 98. hæc leguntur; Idem devotissimus exceptor dixit: Est in recitata prece etiam divina annotatio sacratissimi & piissimi Imperatoris, &c. In Græco est Θεία κατασημείωσις. Post hæc recitatur annotatio Principis, quæ subiecta erat libello precum Eutychie his verbis: Deponant apud reverendissimos Episcopos, &c. in pagina autem 116. actionis primæ ejusdem Concilii, sacra subnotatio dicitur, ἡ Θεία κατασημείωσις.

In Caput VIII.

Ἀρχαῖς ὄτω τῆ πάθει. Lego ἀρχαῖς ποσῶτ τῆ πάθει σωσίπιτο, ut scribitur apud Nicephorum, in cap. 36. libri 13.

καὶ οὐκ ἔστι δὲ ὁμοίον. Sic etiam scribitur apud Nicephorum in loco supra citato, ubi Langus interpretatur; conis seu meia similitudinem gerens. Certè hoc verbum raro admodum legere memini. Vide Suidam in ἀρχαῖς δὲ ὁμοίον.

ἔστιν ἡ κομῆταις ἀρχαῖς ὁμοίον. In Manuscripto Scoriaensi legitur κομῆταις, quemadmodum etiam legitur in Nicephoro. Melius tamen scriberetur ἔστιν ἡ κομῆταις ἀρχαῖς ὁμοίον.

Ἐρακλῆς ἀπὸ τινος μαρτυρῶν. Male hunc locum Langus interpretatus est hoc modo: Nec rari ejus aliquis stella cuiusquam formam subiere. Interpretationem Langi compilavit, ut solet, Jacobus Gothofredus. Atqui non id dicit Philostorgius. Sed ait flammam illam instar cujusdama magnæ lampadis per se solum apparuisse, nullo subitus astro, instar elychonii subsistente. Quid sit Ἐρακλῆς docent glossæ Græco-Latinæ, Ἐρακλῆς flammus. Ubi flammus, idem est quod Græcè εἰλώμι. Suidas εἰλώμι, inquit, ἵστάνη ἢ ἐξ ἀντι ἑλκυστῆν ἡδύται. Eadem ferè habet Hefychius; εἰλώμι, ait, πῶς τις ἢ ἐξ ἀντι ἑλκυστῆν ἡδύται. ἢ αὐτὸ ἢ ἐξ Ἐρακλῆς.

Pag. 536. ἐπιπλοῖσι. Non probo interpretationem Langi, qui totum hunc locum ita vertit: Et videre erat spectaculum novum, sicut ipsos perinde ac regiones quasdam marinas plurimum igni ardere. Gothofredus vero interpretat. Langi ita interpolavit: Et videre erat mirum spectaculum, procellas ut plurimum, velut regiones quasdam marinas igni ardentes. Atqui ἐπιπλοῖσι, significat diuturno tempore, vel certè, per longissimum spatium. Aut enim subauditur ἡδύται, aut τόπον. Præterea verba illa ἄσπερ λασίων ἡμελῶν, non sunt regiones marinae, ut Langus interpretatus est; sed potius loca fruticosa, ut Holstenius ad latus sui codicis annotavit.

A

In Caput IX.

Καὶ ἀρραγμῶν. Sic etiam excusum est apud Nicephorum magis. Tamen placet scriptura codicis Bochartiani, ἀραγμῶν, per simplex g.

ἢ ἡδὲ σιτοβολῶν. Scribe meo periculo σιτοβολῶν, id est, horrea. Hefychius σιτοβολῶν δὲ εἶα. Ubi εἶα vox est Latina Horrea. σιτοβολῶν leguntur etiam apud Suidam in voce σιτοβολῶν. Ubi Suidas notat utrumque dici, σιτοβῆλια scilicet & σιτοβολῶνας de horreis seu apothecis. Certè in Glossis Græco-Latinis legitur σιτοβῆλιον granarium. Male igitur in Nicephoro excusum est καὶ τῆ τῶν σιτοβῆλων pro σιτοβολῶν. Auctor vitæ B. Athanasii δημοσίως σιτοβολῶνας, vocat publica horrea. Uti- tur etiam hac voce Palladius in Lausiaca, ubi de Severiano. Et Philo, in libro 5. Mechanicorum, ubi docet, quomodo construendi sint σιτοβολῶνες si materia copia defuit.

B

διὰ τῶν πάλων. In Nicephoro legitur διὰ τῶν πάλων. Ubi Langus interpretatur per rimas patentes. Langi interpretationem secutus est suo more Gothofredus. Ego vero pabulata malim vertere, πάλων enim pavimentum significat, ut docent Glossæ Græco-Latinæ. πάλων igitur hoc loco sunt tabulata, quæ nos plançavia Gallicè appellamus. Quæ cum terra motu divulsa fuissent, per ea frumentum quod erat in horreis, effundebatur in eos qui subitus habitabant. Certè quod Philostorgius hoc loco πάλων seu πάλων dixit, statim appellat εἶα.

C

ἀπερὶ τῶν σιτῶν. In Manuscripto codice Samuelis Bocharti legitur ἀπερὶ τῶν σιτῶν, & ad marginem hæc notata sunt. In Manuscripto obliteratum est τὸ καί.

In Caput XII.

τῶ ἀντιπλοῖ ἀρχαῖς ὁμοίον. Scribendum est ἀντιπλοῖ ὁμοίον. Quem errorem jam supra non semel castigavi.

σαλῶνας ἀναρῶσι κατὰ κράτος. Manuscripti quidem codices nihil variant. Nihilominus tamen scribendum est ἀναρῶσι; quemadmodum legitur apud Nicephorum in lib. 14. cap. 7.

τῶν ἀποκρατηρῶν τῶ τυράννου. Gothofredus interpretatur exauctoratos à tyranno. Quod nullo modo probare possum. Neque enim Philostorgius hie loquitur de iis quos tyrannus exauctoraverat; sed de ducibus qui sub illo militabant. Adde quod, ἀποκρατηρῶν Græcè non dicitur. Proinde non dubito quin scribendum sit hoc loco ἀποκρατηρῶν.

In Manuscripto codice Bocharti legitur ἀποκρατηρῶν accentu in ultima. Et in margine adscriptum est eadem manu, τῶν ἀποκρατηρῶν.

πῶν ..... ἀποδραστηρῶν. Apud Nicephorum hic locus ita legitur πῶν χεῖρα ἀπὸ τῶν διατηρῶν, &c. In MS. codice Samuelis Bocharti ad marginem ita adscriptum invenio. Deest vocabulum, fortè γλῶτταν.

Pag. 538.

HENRICI VALESII
NOTÆ IN SUPPLEMENTA
PHILOSTORGII.

Pag. 539. **Ι**οῦδαν. Ita correxi ex conjectura. Nam in Lexico Suidæ, ex quo hic Philostorgii locus descriptus est, hodie legitur Ἰουδαν. Certè Scriptoris Historici nomen prorsus hic desideratur. Aut igitur Iusti nomen hic substituendum est, aut Josephi. Quæ sequuntur Philostorgii verba, id potius suadere nobis videntur, ut Josephi nomen substituamus. Sequitur enim τὸν αὐτὸν δὲ ὡς ἰωσήφ, &c. Ex quibus verbis colligitur, paulo antea sermonem fuisse de Josepho. Eligat itaque studiosus Lector utrum voluerit. Porro hoc fragmentum Philostorgii depromptum est ex Proœmio ejus Historiarum. Quo in loco Philostorgius Scriptores omnes Historiæ sacræ commemorabat. Ac primo quidem Mosen, deinde Scriptorem Historiæ Macchabæorum recensebat, postremo loco Iustum ac Josephum rerum Judaicarum scriptores referebat.

Pag. 541. ὡς ἐκ τῆς αἰτίας. Pessimè hunc locum Joannis Antiocheni verterat Jacobus Gothofredus; cuius nos versionem hoc loco emendavimus. Sic enim interpretatus est: *E quo utrinque effunditur fluvius; cum vertendum esset, ex utroque horum fontium profuit amnis; alter Jorates, alter Danies dicitur.* Non animadvertit scilicet Gothofredus subaudiendum hic esse nomen πηγῶν.

ἐκ τῆς ἀρκῆς ἰσομετρίας. Unius litteræ mutatione locum hunc sanavi hoc modo; *τῆς ἀρκῆς ἐκείνης.* Emendationem nostram confirmant Suidas & Esichius, qui ἀρκῆν viam & tractum seu impetum fluminis significare scribunt. Facebat igitur conjectura Gothofredi.

Pag. 542. **Ι**ουσίβητος ὁ παμφίλος. Hic memoriz vitio lapsus est Suidas, qui Eusebium posuit pro Philostorgio. Agapeti enim Synnadorum Episcopi in Historia Ecclesiastica nusquam meminit Eusebius Cæsariensis. Ejus autem mentionem facit Philostorgius in lib. 2. cap. 2. ubi eadem fere leguntur quæ apud Suidam.

A καὶ αὐτὸν οἱ ἱεροί. Hoc insigne fragmentum, ex Philostorgii Historia descriptum esse, multis argumentis convinci potest. Nam & locutio plane Philostorgium redolet. Verbi gratia, ἱεροί hoc loco dicuntur Episcopi. Quod quidem alibi quàm apud Philostorgium difficile reperias. Præterea quæ sub finem adduntur de Actio & de Eunomio, perspicuè indicant fragmenti hujus auctorem esse Philostorgium; quis enim alius hæreticorum illorum doctores ac laudes tam ambitiosè commemoraret?

τὸν τι ἐυδοξίον αὐτόν. Procul dubio scribendum est, τὸν τι ἐυδοξίον. Neque enim Eudoxii magister fuit Actius, sed Eunomii. Eudoxius quidem Antiochenis Episcopus, in divinis litteris magistrum habuit Lucianum Martyrem, ut tradit Philostorgius in lib. 2. cap. 15. Ego tamen Eudoxium discipulorum Luciani auditorem potius fuisse crediderim. Nam cum Eudoxius Valentis principatu extremum diem obierit, quomodo Luciani Martyris qui regnante Maximino passus est, auditore esse potuerit, equidem non video. Asterium quidem Cappadocem qui unus fuit ex discipulis Luciani, magistrum habuisse videtur Eudoxius, ut indicat Philostorgius in lib. 4. cap. 4.

ἐκ τῆς βίβλου ἀντὶ τῆς βίβλου αὐτοῦ, &c. Nam Philostorgius hujus Leontii mentionem facit in lib. 7. cap. 6.

ὁ μὲν ἐμπροσθεν φέρει. Hic Philostorgii locus de Demophilo Episcopo Constantinopolitano, descriptus est ex lib. 9. ejus Historiæ. Certè in excerptis ejusdem libri cap. 14. eadem fere verba leguntur de Demophilo, ἡ δὲ ἀμφότερον φέρει τὰ πάντα καὶ σωχρῆν ἀκριτέστατον, καὶ μάλιστα γὰρ τὰ ἀκρίβεια σαστικά δόγματα, &c.

ἢ ἴδρι αὐτὰ γινόμενα. Primam vocem supplevi ex conjectura. Deest enim in vulgatis Suidæ editionibus.

Finis Annotationum in excerpta ex Historia Philostorgii.